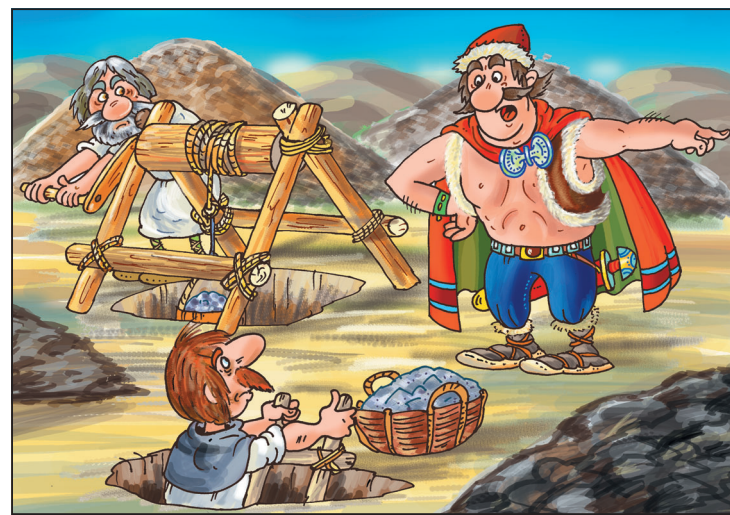

O Horymírovi

Hiž za panování kněžny Libuše se vědělo, že hlubiny české země skrývají mnoho drahocenných kovů, hlavně stříbra, ale i zlata, které se dokonce rýžovalo v řekách. Když dosedl na knížecí stolec Křesomysl, vypukla v zemi zlatá a stříbrná horečka. Muži přestali obdělávat pole, začali kopat v zemi a dobývat drahé kovy – proto se jim říkalo kovkopové. Vladykové z Křesomyslovy družiny byli znepokojeni. „Opustí-li další rolníci pole a dobytek a půjdou dobývat stříbro, bude zanedlouho v celé zemi hlad,“ vykládali si mezi sebou. „Promluvím s knížetem,“ rozhodl vladyka Horymír z Neumětel a hned dalšího dne varoval knížete před nebezpečím bídy a hladu. „Tvé obavy jsou zbytečné,“ řekl Křesomysl, „dobývání kovů nám přináší větší zisk než obdělávání půdy, také kovkopové mají lepší výdělky. Přesto ti vyhovím a stříbrné doly na čas uzavřu.“

Marně však čekali vladykové, že kníže splní svůj slib. Těžba kovů bohatě plnila jeho pokladnice a kovkopové se těšili jeho přízni. „Vladyka Horymír je náš nepřítel,“ neslo se v osadách kovkopů od úst k ústům. „Chce nechat uzavřít doly a připravit nás o práci.“ „Za to musí být potrestán,“ zvolal jeden z kovkopů. „Smrt Horymírovi!“ volali všichni. Rozzuření horníci přepadli v noci Horymírovi tvrz, uloupili zásoby obilí, odvedli dobytek a zapálili vesnici. Horymírovi se jen tak tak podařilo uniknout plamenům – na svém oblíbeném koni Šemíkovi zmizel pronásledovatelům v lese.

„Za tohle budete pykat,“ sliboval v duchu Horymír kovkopům. Se svými lidmi se po několika dnech vydal k hornické osadě. Zapálili hornické chatrče, ničili nástroje i všechno, co horníkům patřilo, doly zavalili velkými kameny.

Druhý den se Horymír objevil u knížete na Vyšehradě, jako by se nic nestalo. Křesomysl už o všem věděl. „Horymír musí být upálen,“ žádali kovkopové. Vladykové se přimlouvali, aby kníže jejich přítele netrestal smrtí. „Horymír nebude upálen, ale jen stát vlastním mečem,“ rozhodl kníže, když se všichni shromáždili na nádvoří Vyšehradu, aby byli přítomni soudu.

„Vím, že nemohu zůstat naživu, ale mám právo na poslední přání,“ promluvil odsouzený ke knížeti. „Rád bych se naposledy projel na svém nejmilejším koni Šemíkovi.“ „Tvé přání bude splněno,“ odpověděl Křesomysl. „Zavřete všechny brány,“ nařídil pak svým ozbrojencům.

Když přivedli Šemíka, Horymír ho hladil a něco mu šeptal. Zdálo se, že krásný bělouš svému pánovi rozumí. Pak se Horymír vyšvihl do sedla, zavýskal a několikrát objel nádvoří. Diváci užasli, když náhle zamířil k hradební zdi. „Vzhůru, Šemíku,“ zvolal odvážný jezdec. „Drž se, pane,“ promluvil náhle věrný kuň a mohutným skokem se přenesl přes hradbu, pod níž se černala vysoká skála končící ve Vltavě. Všichni strnuli a byli přesvědčeni, že jezdec zvolil jistou smrt. Někteří vyšplhali na hradby a v úžasu sdělovali ostatním: „Jsou na živu, kuň přeplaval řeku a cválá s jezdcem směrem k Neumětelům.“

Po tomto statečném činu kníže prominul Horymírovi trest. A jak to dopadlo se Šemíkem? Mohutným skokem přes hradby si velmi ublížil a Horymír se s ním musel brzy navždy rozloučit. Dodnes je v Neumětelích kámen, pod nějž kdysi vděčný vladyka pohřbil svého zachránce Šemíka.

